

weerzien

Reageren op een kwestie of een bericht in Dichtbij?

Stuur dan een brief naar deze krant: Postbus 1, 2400 AA Alphen aan den Rijn, t.a.v. de lezersredactie. Of stuur een e-mail naar gh.redactie@ad.nl.

Familieleven op hockeyveld

Louis Brackel terug op het veld van HCA. „Voor onze familie was dit een tweede huis.” FOTO ERIC TAAL

Elke donderdag gaat Onder Ons terug in de tijd. Vandaag maakt Louis Brackel opnieuw kennis met de club waar hij ooit kind aan huis was: HCA.

BERT VAN DEN HOOGEN
ALPHEN

Het hele leven van Louis Brackel is vergroeid met de hockeystick. Als klein kind stond hij al op het veld toen zijn moeder in het Nederlands Elftal speelde. Zelf haalde hij het eerste van de hockeyclub Alphen (HCA), de club waar zijn hele familie een tweede leven leidde. In het clubhuis van HCA komen de verhalen over feesten, toernooien en de 'derde helft' weer

boven. Louis komt met zijn hockeystick de kantine binnenstappen. Hij herkent groundsman Jan niet direct. „O, nu zie ik het. Hij heeft grijze haren natuurlijk.”

Zijn stick komt niet van zolder, want hij speelt nog wekelijks bij de veteranen van hockeyclub Schaerweijde in Zeist. En natuurlijk is hij coach van zijn eigen zoon, net als zijn moeder hem bij HCA 23 jaar lang coachte.

„Ja, voor onze familie was dit echt een tweede thuis. Mijn moeder speelde in het Nederlands Elftal en was lerares lichamelijke opvoeding.

Ze was hier coach en zat in de technische commissie. Toen ik net kon lopen, liep ik al bij mijn moeder op het veld. Vanaf 1973 ben ik gaan spelen. Mijn zus speelde hier ook. Als er geen wedstrijden waren, gingen we hier wel met een paar vrienden een balletje slaan.”

Van 1982 tot 1987 speelde Louis als mid-midden in heren 1, maar hij maakte ook furor buiten het veld. „We organiseerden van alles. Ik weet nog de internationale toernooien en dan vooral met die Engelsen. Die stonden op vrijdagavond tot laat te feesten. Waren echt de gangmakers. Maar de volgende ochtend stonden ze als eersten op het veld en speelden ontzettend goed.” Feestjes maakten voor Louis in die tijd een wezenlijk onderdeel uit van het Hockeybestaan. „Die derde helft was erg belangrijk. Wat dat betreft is de sfeer in een hockeyclub anders dan bij een voetbalclub. In een voetbalkantine hebben ze hoge tafels en stoelen. Hier hebben we lage banken, waardoor je niet zo in beeld was. En ja, de stapels bierkratten hoorden er ook wel bij.”

Maar Louis had ook serieuzere bezigheden bij de club. „Ik trainde de veteranen en vervolgens was ik er ook scheidsrechter. Die ouderen vonden het altijd nodig om commentaar te leveren op de scheidsrechter, maar ik leidde de wedstrijd strak. Ik had er echt schik in om ze als jonge gast onder de duim te houden.” Een veel zwaardere klus had

Louis aan de wedstrijdsschema's. „Ik was toen ook wedstrijdsecretaris. Dat ging heel anders dan nu met internet en e-mail. Op maandag kreeg ik een uitdraai van het wedstrijdsschema. Dat moest ik inplannen met tijden en velden en doorbellen naar de andere clubs en voor de uitwedstrijden moest ik van de clubs de tijden doorkrijgen. Dan ging ik met mijn uitgeschreven papertje op dinsdag hier naar het clubhuis. Daar stonden ze nog met een stencilmachine het clubblad te maken. En o wee, als ik later nog wijzigingen had. Dan had je ook nog de afgelastingen op zaterdagochtend. We had-

den toen nog grasvelden, dus in de winter kon alles afgelast worden. Dat moest ik ook allemaal doorbellen. Echt tijdrovend werk.”

Door zijn werk als zelfstandig organisatie-adviseur raakte het hockey wat op de achtergrond, maar nu is hij weer wedstrijdsecretaris, bij de club in Zeist.

„Ik heb een jaar of tien niet gespeeld. Toen mijn zoon zeven jaar werd, ging hij hockeyen. Toen ben ik ook weer gaan spelen in het veteranenteam.”

Terwijl Louis de kantine uitloopt, maakt hij met Jan de afspraak binnenkort nog eens langs te komen.

Wat gebeurde er nog meer in 1982?

Het jaar dat Louis achttien werd en in het eerste van HCA kon spelen, landden op 31 maart 3500 Britse militairen op de Falkandeilanden bij Argentinië. De eilanden zijn al vanaf 1763 een kolonie van Groot-Brittannië. Argentinië dacht de eilanden te kunnen inlijven en dat de Britten economisch en militair om op de annexatie te reageren. Dat bleek een misrekening.

Margareth Thatcher (foto) greep de aanval aan om de macht van de Britten te etaleren. Ze verklaarde Argentinië de oorlog, die eigenlijk al 150 jaar onderhuids woekerde. De kortstondige oorlog kostte 255 Britten en 645 Argentijnen het

leven. De Argentijnse nederlaag was de directe aanleiding voor het uiteenvallen van de Argentijnse Junta.

Betrokkene

'Veel veranderd sinds Louis weg is'

Als Jan Ahlheid de naam Louis Brackel hoort, gaan zijn wenkbrauwen omhoog. „Die heb ik hier al misschien vijftien jaar niet meer gezien. Komt hij zo echt hier?” Jan is als groundsman van HCA verantwoordelijk voor de velden. „Er is hier veel veranderd sinds Louis weg is. Toen hadden we nog maar één

kunstgrasveld. Nu zijn het er drie en een half. We hebben ontzettend veel jeugd.” De toernooien waar Louis het over heeft, zijn er niet meer. Jan: „Er wordt nu veel langer door gespeeld in de competitie.” Maar Jan is wel trots op HCA. En terecht want de club is in drie jaar tijd gepromoveerd van de derde naar de eerste klasse.